

lovaná měla příčinu, považovati P-a za člověka škodlivého nebo nebezpečného, poněvadž nebyl oprávněn listinu mu ukázanou proti vůli obžalované a matky její si podržeti a že, když navrácení její odpíral a tudíž je obě v držbě listiny této rušil, byly dle zásad občanského práva oprávněny, násilí násilím odvrátiti. Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Pro význam pojmu »škodlivého neb nebezpečného člověka« netvoří skutečnost, že i bezpečnostní stráž, kdyby byla přítomna, viděla by se nucena, podobně zakročiti, žádné podmínky ve smyslu Šu 93 tr. zák. Výklad a určení tohoto pojmu vychází naopak na jevo ze zjevné vnitřní souvislosti s ustanovením Šu 2 lit. g) tr. zák., jakož i s ustanoveními občanského zákona o přípustné svépomoci (§§ 19 a 344 obč. zák.). Kromě toho dlužno dle znění samotného § 93 tr. zák. otázku, zda zadržného považovati bylo za člověka škodlivého nebo nebezpečného, posuzovati dle bezelstnosti osoby, svobodu omezující (srovnej slova zákona: »bei einer gegründet scheinenden Ursache der unternommenen Anhaltung«). Omezení osobní svobody jest považovati za jisté tehdy za beztestné, jeví-li se pachateli býti dle okolností případu nutným obranným prostředkem, aby odvrátil od sebe nebo jiného bezprávný útok na život, svobodu nebo majetek. V tomto případě je oprávněn předpoklad, že útokem P-a mohly se napadené ženy cítiti ohroženy na svém majetku. Neboť v dobách všeobecně panující bytové nouze a při dosud trvajících drahotných poměrech má nutnost změny bytu zpravidla v zápětí značné výlohy a náklady, které postihují arci nejcitelněji chudší vrstvy obyvatelstva. Pakliže tedy obžalovaná snažila se P-ovi z ruky vyrvati listinu, o kterou se svojí matkou opírala své právo jako nájemkyně bytu a jednala tak, jak shora vyličeeno, dlužno v tom shledávati jen její obranu proti domněle bezprávnému útoku se strany P-a na její majetek, (její matky) a to ochranu za daných okolností nutné míry nepřesahující. Okolnost, že P. neměl úmyslu, listinu snad odciziti, nýbrž chtěl ji předložiti soudu, nemění na věci ničeho; ani za tohoto předpokladu nebyl oprávněn proti vůli držitele listiny se zmocňovati, ježto pro případ sporu poskytovaly mu platné zákony (viz §§ 303 a násl. c. ř. s.) dostatečné prostředky a záruky, předložení listiny té dosíci. Ani domněnka, že listina je snad nepravá, nepropůjčovala P-ovi práva k volnému jím postupu a směla obžalovaná na násilí odvětiti přiměřeným násilím.

Čís. 1312.

Ke skutkové podstatě Šu 32 zbrojního patentu se vyhledává držba z a k á z a n ý c h zbraní.

(Rozh. ze dne 22. října 1923, Kr I 1087/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 14. srpna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 32 cís. pat. ze dne 24. října 1852 čís. 223 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc příslušnému nyní okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným přestupkem § 32 zbroj. pat., spáchaným tím, že v květnu a před tím 1922 měl v držení zbraně, a to loveckou pušku a revolver neoprávněně, nemaje k držení zbraní těch potřebného povolení. Zmateční stížnost dovolává se proti tomuto odsuzujícímu výroku důvodu zmatečnosti č. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňujíc, že toliko neoprávněná držba zbraní je dle §u 32 zbroj. patentu ohrožena trestem kromě propadnutí nalezených zbraní, v tomto případě že však držba obžalovaného nebyla neoprávněnou, poněvadž nejde o zapovězené zbraně ve smyslu §u 2 zbroj. patentu; z povahy věci prý vysvítá, že lovecká puška není zapovězenou zbraní, a revolver má prý větší délku, než jak je stanovena pro zbraně zapovězené. Jde prý o zbraně dovolené, jichž držba ani zákonem ani nařízením úřadu nebyla zakázána obžalovanému, jenž prý proto byl oprávněn, zbraně ty držeti (§ 12 zbroj. pat.), zvláště když nařízením presidenta zemské správy politické ze dne 8. července 1920, čís. 429 Sb. z. a n. odvoláno bylo nařízení bývalého místodržitele pro království České ze dne 20. července 1918 čís. 52 z. zák. a nařízení zemského politického správce v Praze ze dne 19. března 1919 čís. 162 Sb. z. a n., jimiž zastaveno v Čechách oprávnění, míti nebo nositi zbraně. Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. Sankci dle §u 32 zbroj. patentu propadá neoprávněná držba zbraní, to jest držba z a k á z a n ý c h zbraní bez zvláštního písemného povolení úředního, jak to ze souvislosti s § 33 (»jestliže někdo sice d o v o l e n é zbraně«) a §u 8 zbroj. pat. na jevo vychází. Rozsudek zjišťuje sice, že obžalovaný neměl onoho zvláštního povolení k držení zbraní u něho zabavených, avšak to o sobě nestačí ještě k odsouzení dle §u 32, poněvadž ustanovení toto předpokládá mimo to držbu zbraní z a k á z a n ý c h. Otázkou však, zda jsou zbraně, o něž jde, zbraněmi ve smyslu zákona (§ 2 zbroj. patentu) zakázanými, nezabýval se nalézací soud vůbec. Vzhledem k tomu a k té okolnosti, že ani obsah rozsudku, ani obsah spisů neposkytují pro řešení této otázky potřebného podkladu, nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé, nýbrž jeví se potřeba, zrušiti rozsudek a vrátiti věc k opětnému projednání a rozhodnutí, ovšem na příslušný nyní okresní soud (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 1313.

Posudku lékařské fakulty lze se domáhati pouze tehdy, jde-li o otázky zřídka se vyskytující neb o otázky, k jichž správnému řešení jest potřebí poznatků a vědomostí, jež nestaly se ještě částí vzdělání všech odborníků, neb o otázky, jež skytají podnět k dalšímu vývinu vědy a získání nových poznatků.

(Rozh. ze dne 22. října 1923, Kr I 543/23).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Chebu ze dne 22. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vin-